

EEN BLIJDE BOODSCHAP

Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 27:3 en 7
Lezen: Mattheüs 11
Zingen: Psalm 68:5 en 6
Psalm 4:4
Psalm 145:3

Gemeente,

Het Woord van God dat wij thans willen overdenken kunt u lezen in Mattheüs 11:28, 29 en 30.

Komt herwaarts tot Mij allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.

Gemeente, dit is Een blijde boodschap voor vermoeiden en belasten,

Christus vervult Zijn opdracht, die Hij van Zijn Vader ontving op deze aarde. Hij is gekomen om te zoeken en om zalig te maken wat verloren is. Hij is eerst gegaan naar de oversten des volks, de leiders van de kerk, de ouderlingen, de opzieners, de hoofden des volks. En Hij heeft Zichzelf aan hen bekendgemaakt, Maar wat geen mens zou kunnen verwachten is gebeurd: dat volk, dat eeuwenlang naar de Messias uitgezien heeft, dat eeuwenlang door de wetten der ceremonieën of der schaduwen heengewezen is naar het beloofde Offerlam..., dat volk heeft Hem verworpen, Hij is gekomen, maar ze hebben Hem niet aangenomen! Wat hebben ze veel offers gebracht, wat hebben ze veel beesten, schapen en duifjes geslacht, wat hebben ze veel bloed zien vloeien al die jaren door, van de Sinai af tot de komst van het Lam toe, En altijd hebben ze gebeden: "Wanneer komt die dag? Wanneer komt de Messias? Wanneer zal God Zijn belofte vervullen, die Hij Abraham en Zijn zaad beloofd heeft?" Maar nu: in plaats dat het volk met uitgebreide armen op Hem staat te wachten, draaien ze Hem hun rug toe, ze zeggen: "U ... de Messias? Zo één? Niet voor ons! Niet voor ons!" Hoe komt dat toch? Hij heeft het immers Zelf gezegd: "Ik ben de Zoon van God"? Ook zijn er wonderen door Hem verricht terwijl Hij op aarde was, wonderen, die nooit door een mens gedaan zijn: doden zijn opgewekt, melaatsen zijn gereinigd, kreupelen zijn gaan lopen ... Ze hebben het toch overal in het beloofde land gezien? Hoe dat komt?

Wel gemeente, dat volk, dat leefde in de dagen dat Jezus op aarde was, heeft het Evangelie in een wet veranderd! Ja, dat ligt ook in ons natuurlijk karakter, in onze aardse, zondige natuur, om Gods genadeboodschap te veranderen in een wet. Ze slachtten de dieren nog en ze onderhielden de wetten nog. Waarom? Om door de onderhouding van deze wetten zich vroom te maken bij God. Ze dachten dat ze door het slachten van vee en door het opzeggen van gebeden en door het wassen van handen en alles wat daarmee verbonden was, zich aangenamer konden maken in de ogen van God. Ze wilden zichzelf aan de Heere offeren en zeiden: "Wat ontbreekt ons nog? Kijk eens wat we allemaal doen voor de Heere en wat we allemaal niet doen!" En dan komt daar Jezus, de Man uit Nazareth en Die zegt: "Ik ben het Slachtoffer, Ik ga voor u de dood in." Maar ach, dat hebben we helemaal niet nodig! U voor ons? Wie bent U eigenlijk?" En dan klinkt het antwoord: "Ik ben de Zoon van God, Ik ben het Offerlam, aan de vaders beloofd." Maar zulk een Offerlam zoeken we niet! We willen een koning, een koning die ons verlost van het aardse juk der Romeinen. Voor de rest zorgen we zelf wel! We willen hier in vrede en in welstand leven, als een vrij volk uit Abraham gesproten. Voor die zonden vinden we zelf wel een middel.

Zo was ten diepste hun antwoord. En toen begonnen ze met Hem te spotten. Toen probeerden ze Hem op velerlei listige, achterbakse manieren te vangen in allerlei strikken. Nu is het zo ver, dat Hij zich van de grote, van de wijze, van de geleerde mensen afwendt. Maar niet voordat Hij ze ernstig gewaarschuwd heeft: "Bethsaïda, Chorazim en al die steden in welke Mijn krachten geschied zijn, voor Sodom en Gomorra zal het in de dag des oordeels lichter zijn dan voor u!" Dat is wat! Sodom en Gomorra, u weet wat voor mensen daar woonden: het uitvaagsel van de maatschappij. En die zouden een lichter oordeel ontvangen dan Gods eigen volk, de kinderen uit Abraham gesproten". Dat is een vreselijk oordeel! Maar Jezus heeft het gezegd en Hij spreekt waarheid. En dan wendt Hij zich, in onze tekst, tot dat deel dat zichzelf als het uitwerpsel beschouwde; tot mensen, die de moed niet hadden om er nog één voet voor te verzetten, want ze konden toch nooit de hoogte van de kerkmensen bereiken, ze konden toch nooit die werken doen, die de Farizeeën, de Schriftgeleerden en de Oversten deden; ze hadden al lang de moed laten zakken. Christus wendt Zich nu tot de paria's, tot de onkerkelijken, tot degenen die het erbij lieten zitten en die zeiden: "Het zal ons nooit gebeuren, we kunnen toch de maat niet halen, we zullen het ook maar niet proberen." Er waren mensen bij, die getracht hebben zichzelf bij God aangenaam te maken door voort te gaan in het brengen van hun offers, door te doen wat de wet hun gebod: regel op regel, gebod op gebod. Maar ze hebben er geen rust in gevonden. Waarom niet? Omdat ze Gods inzettingen in een wet veranderd hebben. Gods genadeboodschap die luidde: "Ik kom; Ik kom in de Zoon van Mijn liefde en Die zal voor u sterven." Die boodschap hebben ze omgekeerd in het brengen van hún offers aan de Heere. En daarmee ging ook het verlangen naar de Messias dood.

Maar zal Hij dan zonder Kerk zijn, zonder gemeente, zonder volk dat God zal vrezen? Nee! Dan zal Hij de verloren schapen zoeken van het huis van Israël. En dan zegt Hij: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven." "Komt herwaarts." Dat woord wordt onder ons niet meer gebruikt, maar het betekent: Komt deze kant heen! Uw oversten en uw leidlieden gaan dié kant heen, zij hebben hun aangezicht naar Sinai gewend; zij weten hoe ze in de hemel moeten komen. Het zijn niet de eersten de besten, nee, ze hebben er recht op; ze zeggen: "Heere, kijk maar eens wat ik voor U gedaan heb in mijn leven!" Zo sprak immers die man daar voorin de tempel ook.

En nu zegt de Heere: "Draai je eens om, kom naar Mij toe, kom herwaarts! Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en die belast zijt!" Waarom? Wel, hierom: "Ik ben uw Heiland!" Heiland betekent, de helende'.

"Ik zoek die verloren penning" zo heeft Hij gezegd. "Ik zoek het verloren schaap." De Farizeeën en de Schriftgeleerden zeiden: " Ach, als je nou honderd schapen hebt en je verliest er eens één, dan mag je toch niet mopperen. Dan zijn er in ieder geval nog 99 die je volgen, die naar je luisteren." Maar de trouwe Herder zegt: "Nee, Ik zoek die éne, want Mijn kudde is geschonden, en ook voor die éne heb Ik Mijn bloed gegeven. Ik ga hem halen, al is hij dan nog zo diep verloren." Nee gemeente, daar begrepen ze niets van. Ze zeiden: "Toe nou toch, moet je zo laag afdalen en zoveel moeite doen? Laat die stijfkop toch doen; als hij dan niet wil, laat hem dan verloren gaan..., die jongen die niet meer in de kerk komt,.. of dat meisje dat met de godsdienst een loopje neemt... of die man of die vrouw, die er toch niets van meent." Maar weet u wat de Heere zegt? Hij zegt: "Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen tot bekering; die kunnen zichzelf wel redden. Nee, Ik ben gekomen om zondaars te bekeren. Zondaars, zoals dat verloren schaap, waar niets mee te beginnen was. Die ga Ik achterna, totdat Ik hem vind. En als Ik hem gevonden heb, dan leg Ik hem op Mijn schouders en dan draag Ik hem naar huis. Zo ben Ik, Jezus!

Gelooft u dat, Farizeeërs, gelooft u dat, Schriftgeleerden?" Gelooft U dat, gemeente? Jongens en

meisjes, geloven jullie dat? We hebben meestal een andere Jezus in onze gedachten. Een Jezus, Die je bij je kraag pakt en Die je op een vreselijke manier door elkaar schudt en Die je een goed pak slaag geeft en Die je zo boven de hel houdt en zegt: "Dat is jouw loon!" En zeker gemeente, God is rechtvaardig; we kunnen er nooit te veel, te ernstig over nadenken. Maar God zegt: "Ik trek ze met mensenkoorden, met touwen van liefde," En Hij zegt in het tweede hoofdstuk van de Romeinen: "Of weet gij niet dat het de goedertierenheden Gods zijn, die u tot bekering leiden?" Hij is de Herder Die het verlorene zoekt. En als Hij het gevonden heeft, buigt Hij Zich onder de last van het verlorene en Hij legt het op Zijn schouders en Hij is blij!

Dat schaap blaait misschien nog wel; die zondaar weent misschien nog wel, die krimpt misschien nog wel in elkaar vanwege al het verkeerde dat hij gedaan heeft... maar de Herder is blij! En Hij draagt het naar huis. Ach, het is moeilijk voor die oudste zoon, die altijd gewerkt heeft, het is moeilijk, ik geef het toe. Daar komt z'n broer terug, de verlorene zoon, die de goederen van zijn vader erdoor heeft gebracht; daar komt hij terug, zonder één cent op zak, op z'n blote voeten, met gescheurde kleren.. En dan moet je kijken wat vader doet: hij neemt hem in zijn armen, hij kust hem, hij laat het gemeste kalf slachten en hij zegt: "We gaan feest houden, want deze mijn zoon was dood en hij is weer levend geworden!" Nou, zegt de oudste zoon, vader, dat is ook wat, moet je eens kijken wat ik allemaal voor u gedaan heb! En u heeft me nog nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn, en deze!" Voor hem wordt het hele huis versierd en het gemeste kalf geslacht, er wordt feest gehouden! Ach gemeente, die oudste zoon wilde met zijn vrienden feest houden, maar die jongste zoon wilde weer bij zijn vader zijn. Begrijpt u dat? Het ging die oudste zoon om het geluk, om het feest, om de welvaart en de welstand, maar het ging die jongste zoon om zijn vader. Als ik het overbreng mag ik het zo zeggen: die oudste zoon is altijd bezig om een goed plekje te krijgen, om er goed af te komen, dat de Heere straks tegen hem kan zeggen: "Je bent een oppassende zoon geweest." En hij meende het zelf ook. Maar die jongste zoon, die het goed van zijn vader erdoor gebracht had, die zei: "Ik zal opstaan en ik zal naar mijn vader gaan en ik zal mijn zonden belijden." En toen gebeurde het: toen hij nog verre was, zag hem zijn vader en die omhelsde hem en die kustte hem. Die jongen kon zijn ingestudeerde schuldbelijdenis nog niet eens afmaken, zo lief had de vader hem.

Gemeente, jongens en meisjes, mag ik u eens wat vragen? Hoe zijn we naar de kerk gekomen? Wat verwachten we? Wie zijn we, zoals we hier naar het Woord van God luisteren? Zijn we ook van die mensen, die zeggen: "O God, wat moet er toch van mij terechtkomen? Ik ben nu al 20 jaar oud, of: Ik ben nu al 60 jaar oud, wat breng ik er van terecht? Hoe word ik toch ooit met God verzoend? O, als ik toch zo sterven moet! Wat is m'n leven waard? Al heb ik dan een goede baan, een ruim salaris, een prachtige auto, een lieve vrouw en kinderen... maar ik mis de vrede met U, o God! Wat heb ik dan eigenlijk wat waard is om voor te leven? Ik sprak tot mijn ziel: "Doorziet gij uw lot? Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?" Gemeente, is dat uw bede, is dat uw vraag, is dat uw leven? Hoor dan de stem van de Goede Herder, de Heiland, de Helende tot u! Bent u zo angstig, vermoeid, afgetobd? Hebt u al zoveel gebeden, al zoveel kerkdiensten meegemaakt, al zo dikwijls geprobeerd echt te luisteren, om er iets van op te steken, iets mee te dragen waaruit je kon opmerken: Ja, God denkt aan me! Maar de last is gebleven?

Welnu, hier staat de boodschap van Koning Jezus: "Komt herwaarts, herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven!" Dat heeft Hij op de aarde bewezen, gemeente! Als u nog eens het Nieuwe Testament naleest, toen Jezus op de aarde was, wat heeft Hij toen gedaan? Wat waren dat nu voor mensen, tot wie de Heere kwam? Dat was een vrouw met een zieke dochter; dat was een man, die zei: "Ach Heere, mijn zoon is van de duivel bezeten." Dat waren mensen die melaats waren; dat waren blinden; dat waren tollenaars. Die mensen kwamen nog niet eens in de eerste plaats om te zeggen: "Heere, mijn schuld, o mijn schuld die bij U openstaat, red

me toch! Verzoen toch mijn schuld!" Nee, het gaat over iemand die zei: "Heere, kijk dat kind, kijk mijn knecht, Heere; Heere, kijk mijn melaatse handen, Heere! Kijk, mijn blinde ogen, niemand kan mij daar van afhelfen. Maar Heere, ik heb gehoord van rijke zegen, die Gij uitstort keer op keer. Laat van die milde regen ook druppelen vallen op mij neer!" Zo kwamen ze naar Hem toe: "Anderen hebt Gij verlost, Heere, verlos ook ons!"

O zeker, het kan zijn dat bij dat alles wat u klemt, ook uw zondesschuld u drukt. Des te eerder wordt u genodigd. Hoe zwaarder uw last is, als uw ziel bekneeld is onder de last van uw zonde, als uw verlorenheid u drukt, als het uitgesproken vonnis u pijn doet, hoe meer u een medicijnmeester nodig heeft. Want we weten het uit de Schrift: als we onbekeerd zijn dan zijn we verloren; we gaan niet verloren, maar we zijn verloren! En weet u ook wat dat betekent? Dat betekent: als je niet komt, ga je voor eeuwig naar de hel! Er zijn geen drie wegen! Er is niet nog een weg voor 'goede fatsoenlijke mensen, die niet durven, maar die het toch echt ook wel zouden willen', o nee, gemeente, zulke mensen komen in de hel, hoor! Die gaan voor eeuwig verloren, omdat ze verloren zijn! O mensen, ook jonge mensen, laat dit toch eens op je hart wegen: door tot Hem te komen hebben we niets meer te verliezen. Hoort u dat: niets meer te verliezen! Want we zijn allemaal ten dode opgeschreven. Er is nog maar één weg tot behoud en dat is: Jezus! O gemeente, leg dan af de last van uw zonden en alles wat u verhindert om de loopbaan te lopen! Komt dan, de Heere heeft nog nooit iemand afgewezen, nog nooit! Ik heb in de Bijbel nog nooit gelezen dat de Heere Jezus tot iemand zei: "Nee, u moet teruggaan!" Of: "Nee, voor jou is het echt niet; jou heb Ik niet bedoeld toen Ik riep: "Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt." Hebt u er wel eens één gevonden, hebt u wel eens van één jongen, één meisje, één man of vrouw in de Schrift gelezen, tot wie Jezus zei: "Stop! Terug! Kom niet bij Mij?" Nee gemeente, die tot Hem kwamen, met welke kwaal of om welke reden ook, die tot Hem kwamen heeft Hij gered! Dat doet Hij nog, hoor! Hij is gisteren en heden Dezelfde, tot in eeuwigheid.

Ja, ik weet, daar is onze wettische inslag: als het Woord des Heeren vat op ons neemt, dan is het eerste wat we zeggen of denken: Ja maar, ja maar dan moet ik eerst Gemeente, ik weet dat vanuit mijn eigen hart, ik heb ook wat afgetobd om mezelf geschikt te maken, al was het dan maar met de last van mijn zonden, dat ik dacht: Ach Heere, dat kan geen waarheid zijn, dan moest ik eerst dieper vernederd zijn, want je moet toch eerst naar de hel, voordat je naar de hemel kan gaan? Je moet toch eerst sterven, voordat je kan leven? Gemeente, dat is wel waar, maar op een heel andere manier dan een natuurlijk mens verwacht. Weet u hoe Jezus ons laat sterven? Hij laat ons sterven aan onszelf! Als we naar Hem toe komen, dan zegt Hij: "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood moest sterven." Dan sterven we; dan sterven we onder Gods liefde! Dan sterven we, dan vallen we plat voor God neer! En dan roepen we allemaal uit: "Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens!" Dus wat ook uw gebrek is, wat ook uw zorg is, wat ook uw verdriet is, welk een mate van zonde u ook gevoelt, "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt." U mag dit ook zo lezen: "Allen die vermoeid zijn, door last te dragen", zo kunt u het ook vertalen. Welke last dan? Ik heb er al wat genoemd, maar dat kan ook uw huwelijkslast zijn, dat kan ook uw werklast zijn, dat kan ook de last zijn van uw kinderen, die niet meer mee willen, dat kan." Ach, waar zou ik beginnen en waar zou ik eindigen? In ieder geval is het zo'n last dat u het niet meer alleen kunt dragen, dat u zegt: "Heere, de last is mij te zwaar, ik kan het niet meer dragen Heere." En als God u dan laat zien dat het allemaal uw eigen schuld is, dat het is, omdat u een zondaar bent, dat daarom uw huwelijk niet goed gaat, en dat daarom uw kinderen niet luisteren, en dat u daarom moeilijkheden hebt op uw werk, en dat u daarom op het ziekbed ligt., en breidt het maar uit, welke last nog meer". Het is allemaal uw eigen schuld! En als u dat bekent, als dit u drukt, dan zegt Hij tot al die vermoeiden en belasten: "Komt herwaarts tot Mij en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u en leert van Mij dat ik zachtmoedig ben en nederig van

hart." Dat is wat! Naar de Heere komen met de last van je leven, met je onbekeerd, ellendig, ongelukkig, zondig leven.

En dan zegt de Heere: "Neemt Mijn juk op u." Hoort u dat? Je komt bij de Heere om redding, om verlost te worden van het juk der zonde, en kom je dan weer onder een juk? Ja, maar u moet het zien in tegenstelling met het juk wat de godgeleerden van die dagen de mensen opgelegd hadden. De tien geboden van de Heere waren uitgebreid tot 168 verschillende geboden, die allemaal door de mensen volbracht moesten worden. De Heere zegt ervan: "Gij legt de mensen lasten op, zwaar om te dragen, Gij roert het zelf met de vinger niet aan, maar die arme schare loopt er krom onder. En ze vinden nooit vrede!" Als u daaraan denkt, dan zegt Hij: "Kom nu naar Mij! Dat juk wat u draagt, daar gaat u onder dood! Dat kun je misschien wel tot je tachtigste jaar dragen en dan zink je onder dat juk toch de eeuwige dood in! Want je kunt je eigen zonden niet goedmaken! En je kunt je eigen juk niet van je schouders afnemen! Dat kan Ik, de Heere, alleen!" "Komt herwaarts tot Mij! Neemt Mijn juk op u. Een juk, weet u wat een juk is? Vroeger moesten de boeren nog in emmers hun koeien melken. Als ze daarmee klaar waren, werden twee emmers met touwen en haken aan een juk gehangen, aan een houten juk dat pasgemaakt was op hun schouders. Zo werden die twee zware emmers naar de boerderij gedragen. Dit aan je schouders dragen was veel gemakkelijker dan aan je handen. Misschien bedoelde de Heere echter het juk van de os, die een houten juk op zijn schoften had, waarmee hij de ploeg door de grond trok. Grote trekossen voor een ploeg gingen over het land en heel de dag, stap voor stap voor stap, verrichtten ze hun arbeid. Zonder juk konden ze het niet. Nu zegt de Heere hier: "Neemt Mijn juk op u." Wat is dan dat juk dat de Heere je oplegt? Wel gemeente, dat zijn Zijn geboden en Zijn beloften. En als nu Zijn geboden en Zijn beloften door u recht gezien worden, dan wordt het een licht juk.

U begrijpt wel, als je een lege emmer en een volle emmer aan het juk hangt, dan sjouw je je ongelukkig; die emmers moeten nagenoeg gelijk gevuld zijn. Zo is het ook hier bedoeld. Als je alleen die geboden ziet en je ziet de beloften niet, dan sjouw je je ongelukkig, je hele leven lang en dan kom je er nooit! Dan ben je altijd nog maar bezig om eerst zelf toch iets voor de Heere te doen, voordat je aan Zijn voeten valt en zegt: "Heere, help me toch!" Dat is de ene kant. Het kan ook aan de andere kant, dan vergeet je die geboden en dan vat je de beloften, en dan zeg je: "Kijk maar, hier staat het toch, Ik ben goed overtuigd van de waarheid. En waarom zou het niet voor mij zijn? Er staan beloften genoeg in de bijbel; ik neem die beloften aan, ik geloof het allemaal!" Maar dan heb je het gevaar van de andere kant, dan kun je dat juk ook niet dragen, dan verongeluk je ook. Als je alleen maar de beloften ziet zonder dat je de geboden ziet, dan heeft de zaligheid ook geen waarde. Maar als je nu op een rechte manier de geboden ziet, als je ziet wat God vraagt: God lief te hebben boven alles en de naaste als jezelf - dat is de hele wet, dat is alles - als je dat nu ziet, dan is het billijk dat je zegt: "Heere, wat ben ik toch eigenlijk een dwaas om het overal te zoeken, behalve bij U, Die zoveel, ja, Die alles gedaan heeft om goddelozen met God te verzoenen." Als je dat nu ziet, dat de Heere uit vrije goedheid zondaren tot Hem nodigt, en aan de andere kant: dat Hij goddelozen belooft het leven te zullen geven, dan hangt dat juk in evenwicht. Aan de ene kant: "Heere, U vraagt het, maar U weet het Heere, mijn hart is zo hard, ik kan het niet volbrengen; Heere, ik zou U helemaal lief willen hebben, maar o, mijn ziel kleeft aan het stof, ik kan de geboden niet volbrengen." Dan zegt de Heere: "Maar Ik wel! Alles wat U ontbreekt schenk Ik, zo gij het smeekt, mild en overvloedig." Tegenover elk gebod staat een Goddelijke belofte. Als de Heere zegt: "Zoekt de Heere", dan zegt de Heere: "Ik zal ze zoeken." Als er staat: "Komt tot Mij", dan zegt de Heere: "Ik zal komen en ze trekken met koorden der liefde." Beloften en geboden. En gemeente, als dat onze ziel in de spanning brengt van: "Heere, onder de wet ben ik een verlorene, ik heb U niets aan te bieden, ik ben een vloekwaardige. Heere, ik beken het voor U: als ik mijn afgelopen levensweg naga, dan heb ik geen enkele plek waar ik

op roemen kan. Dan moet ik zeggen: "Heere, ik ben een zondaar, ik heb van mijn jeugd af aan Uw wil en wet wederstaan." Dat is de last van de wet. Maar nu staat er aan de andere kant: "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." De Heere zal ze achter Zich werpen in een zee van eeuwige vergetelheid, alsof ze nooit gepleegd waren. Zie, daar hebt u nu dat juk, "Kom nu maar naar Mij toe", zegt de Heere, "vertel het alles aan Mij; Ik ben het geslachte Lam; Ik ben de Borg van zondaren; Ik heb Gods wet volbracht en Ik heb de straf van uw ongerechtigheid gedragen." O, dan zoeken we Hem als een dierbaar Kleinood, als onze God, als onze Zaligmaker.

Heeft dat Woord van God u zo wel eens gedrongen tot Hem te komen? Want Hij vindt een zondaar niet als 'geschikt', dat is een leugen. Ook niet door uw schuldbelijdenis. "Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid." Zoek het dan ook niet daar, waar het nooit gevonden wordt, maar zoek het bij Hem, Die u vriendelijk nodigt: "Neemt Mijn juk op u."

"En leert van Mij" Hij zei dit tegenover die farizeeërs en schriftgeleerden, die wetsdienaars, "Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart." Die grote God is het Kind in de kribbe, is de Man onder het kruis, Die Zich bemoeide met kreupelen, met blinden, met geraakten. Met kinderen ook! Hij zei tot die kinderen: "Laat ze tot Mij komen en, verhinder ze niet, derzulken is het Koninkrijk der hemelen."

O gemeente, jongens en meisjes, doe toch eens geweld op het hart van deze Jezus! Kom eens naar Hem toe als u zich schuldig voelt, als je het verkeerd gedaan hebt voor je vader en voor je moeder, voor de meester en voor de juffrouw. Als je tegen God gezondigd hebt, als je misschien stil - niemand heeft het gehoord - hebt gevloekt, slechte dingen hebt gezegd, ja, wat je ook in je leven verkeerd gedaan hebt: Jezus heeft Zijn armen ook naar kinderen uitgestrekt. Hij is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid!

Komt herwaarts tot Mij, allen die venooid en belast zijt en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben." Zachtmoedig! Dat wil zeggen: Ik zal u niet aanpakken met Mijn gestrenge toorn. Ik zal u niet als een verloren schaap eerst een paar maanden in afzondering houden, eens kijken of het toch wel wat verbetert met jou. Nee, maar Ik ben de Goede Herder en Ik zal je dragen naar de kudde, want daar hoor je thuis. "Ik ben zachtmoedig en Ik ben nederig van hart." De farizeeërs en de schriftgeleerden wilden in het huis van de zondaren niet binnenkomen. Als ze langs de huizen van de tollenaars en de zondaars gingen, weet u wat ze dan deden? Dan trokken ze hun lange mantels omhoog, dat toch de zomen van hun klederen de drempels van de huizen van die goddelozen niet aanraakten. Maar de Heere Jezus zegt: "Zo ben Ik niet; Ik ben nederig van hart. Ik wil wel in een stulp binnenkomen, in het huis van een hoer, in het huis van een bedrieger, in het huis van een vloeker." Of in het huis van een mens die zegt: O God, moet dat nu zo op de eeuwigheid aan met mijn verloren leven? Ik heb alles wat ik begeer, maar o God, ik heb geen rust voor mijn ziel. Heere, ik ben een zondaar; als ik in de morgen vol goede moed wil beginnen, eer het avond is lig ik weer in de goot, dan zijn er weer zoveel zonden waardoor ik me veroordeeld gevoel." Wel hoort dan: "Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw ziel!" "Ik zal u rust géven, en gij zult rust vinden voor uw ziel."

Welke rust is dat? Nee, dat is niet die rust die we een ogenblik voor onszelf wel eens kunnen maken, maar dat is die rust die we vinden in Jezus Christus, als de schuldovememende Borg, als de schuldbetalende Middelaar Gods en der mensen, Die zegt: "Zondaar, Ik stierf voor u, daar gij anders de eeuwige dood moest sterven." Heeft u zo wel eens een blik geslagen op die Man van smarten? Want buiten Hem is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf! Hij is niet het laatste stukje van de weg, maar Hij zegt: "Ik ben dé Weg." Van 't begin tot het eind.

O, probeer dan toch niet buiten Jezus om een bekeerd mens te zijn. Ik ontmoet mensen - en ze zijn er nog trots op ook - die zeggen: "Dit heb ik beleefd en dat heb ik meegemaakt, maar nee,

Jezus ken ik niet!" Dan vraag ik me af: Is er dan buiten Hem leven te vinden? Ik lees in mijn Bijbel dat er maar één Naam onder de hemel gegeven is tot zaligheid. Dat is niet de naam 'bekeerde zondaar'. Slechts één Naam is er onder de hemel gegeven! Hij heeft Zichzelf als 'de Weg' bekend gemaakt, als 'de Alfa en de Omega', het Begin en het Einde. En er is geen begin vóór het begin en na het einde is er niks. Met andere woorden: in Hem is al ons heil, van het begin tot het einde. Ik bedoel hier natuurlijk niet te zeggen dat elk mens, die tot Hem komt, aanstonds Hem ziet als zijn Verlosser. Maar toch, van stonde aan, als de last van de zonde u drukt en de liefde van God u trekt, dan nadert u tot God, dan kruipt u naar Hem toe en dan valt u aan Zijn voeten. Maar dat moet er wel zijn! Want onder alleen het besef van uw zonden kunt u mogelijk wel oud worden, maar voor eeuwig verloren gaan! Aan de ene kant het besef van uw zonden, maar aan de andere kant die trekking van Gods liefde. "Ik ben niet wederspanning, Ik wijk niet achterwaarts," zegt de Borg, "Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars tot bekering," O gemeente, dat de nodigingen van het Evangelie u toch eens aan Zijn voeten doen vallen! Dan begint u van stonde aan in uw eigen leven te zien dat er bij God milde handen en vriendelijke ogen zijn. Dan begint u te bidden: "Heere, gedenk niet meer aan het kwaad dat ik bedreven heb. Heere, bij U zijn milde handen en vriendelijke ogen; en dat van eeuwigheid! Heere, o, dan kom ik tot U; dan kom ik tot U als een verlorene en als een verlatene; dan kom ik tot U als een zondaar. Maar Heere, kijk maar in mijn hart: ik heb U lief! Red me, genees me, maak me zalig, hoor mijn stem!"
Gemeente, we willen nu eerst zingen uit Psalm 4:4

"Ik ben zachtmoedig." De Heere vraagt niet of wij zachtmoedig zijn in deze tekst. Hij zegt: "Maar leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart." Gemeente, heeft die Jezus, zoals Hij Zich hier voorstelt, die Herder van verlorenen, uw hart wel eens geraakt? Bent u wel eens op de grond voor Hem terecht gekomen, dat u zei: "O God, ik kan het niet begrijpen; ik blijf maar tegen U zondigen en U blijft maar barmhartig voor mij!" Hebben Gods goedertierenheden u wel eens in opstand gebracht met uw zondig leven? Misschien hebt u wel geprobeerd om het voorgoed te laten, maar het gaat niet. Laat maar af, het is een onbegaanbare weg, 't is een doodlopende weg. Hoor wat Hij zegt: "Komt herwaarts tot Mij, en Ik ben zachtmoedig." Ik zal u niet afstoten, want Ik weet wat van Mijn maaksel te wachten is. Ik ken je in je jeugd, Ik ken je in je jongelingsjaren, Ik ken u in uw volwassenheid en Ik ken u bij uw grijsheid. Oude, grijze, versleten zondaar, blijft u nu altijd maar zondigen en bent u nooit het zondigen moe? Moet dat nu zo door gaan totdat u uw laatste levenssnik uitademt? En dan wegsterven, voor eeuwig buiten gesloten worden door deze Jezus? Want dan zal Hij u ontmoeten als een beer die van jongen beroofd is! Als u Zijn tranen veracht hebt, als u Zijn doorploegde rug niet hebt willen aanschouwen als oorzaak van uw overtredingen, als Zijn doorboorde handen en voeten u niets te zeggen hebben, dan zal Hij tot u zeggen: "Breng ze hier en sla ze voor Mijn voeten dood, die niet gewild hebben dat Ik Koning over hen zou zijn!" O, wat zal dat erg zijn! Wat zal dat erg zijn! Een wenende Jezus gezien om uw schuld; een kruisdragende Jezus, een met doornen gekroonde Jezus u voorgesteld in de prediking en in de bediening der verzoening, en op de een of andere manier gezegd: "Maar niet voor mij!"
Er zijn wel eens mensen die zeggen: "Je moet niet zo aandringen, je maakt maar tijdgelovigen!" O, gemeente, zal ik dan maar niet meer aandringen en zeggen: "Ga dan uw eigen weg maar. Blijf dan maar denken zoals u denkt en blijf dan maar gaan zoals u gaat!" Ach, u zult er verkeerd mee uitkomen; u zult uw ziel nooit van het verderf kunnen redden, wat u ook denkt te doen in de toekomst. Er is maar één Weg, de Weg: "Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven." En ik bid u, in de Naam van de Heere Jezus Christus: Stel het niet uit! Stel het niet uit! Als u Hem niet

kent, bent u op de verkeerde weg en dat is een zekere weg naar de hel, naar de afgrond. En daar is geen genade meer, daar helpt het niet meer om te roepen: "Genade, help mij!" Trouwens, niemand zal daar meer om genade roepen. Dante heeft in zijn 'Inferno', een gedicht dat hij gemaakt heeft over de poort der hel geschreven: Die hier binnengaat late alle hoop varen! Dat is de hel: verdoemd van voor Gods aangezicht weggedaan.

Het is van tweeën één, gemeente, jongens en meisjes, je komt tot Hem, of je komt niet en blijft verloren! Kies dan heden voor Gods aangezicht wie je dienen zult! En laat de nacht niet beginnen, voordat u zich voor God verootmoedigde en met dit woord voor God genaderd bent en gezegd hebt: "Heere, als het dan waar is wat U hier geschreven heeft: dat U zachtmoedig bent en nederig van hart; dat U de Rustaanbrenger zijt, door Wie de ware rust geschonken wordt, dan leg ik mijn zondig, mijn verloren leven aan Uw voeten. Help me, uit genade!" "Mijn juk is zacht en Mijn last is licht," zo zegt Hij. De oudste zoon uit de gelijkenis geloofde het niet, omdat hij nog nooit aan het hart van zijn vader gelegen had. Maar gemeente, zie toch eens in de speerstoot van Zijn zijde, zie toch eens op Zijn met doornen gekroonde slapen, en hoor Hem toch eens roepen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Hij deed dat voor u, voor Zijn volk, "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven." Zijn juk is zacht. Hem te dienen, tot Hem te komen, aan Hem je zonden te belijden en Zijn genade te mogen ontvangen, achter Hem te mogen gaan, ach, het zal zo meevallen. Ja, 't is waar, Hij heeft gezegd: "Als je Mijn discipel wilt zijn, neem dan je kruis op." Maar daar zet Hij geen punt. Nee, want dan zou het nog een moeilijk, een zwaar leven zijn. Maar Hij zegt: "Neem dan je kruis op en volg Mij!" U mag Hem volgen. En kinderen van God, heeft Zijn liefdedienst u ooit verdrotten? Hebt ge, uw kruis opnemende en de Gekruiste volgende, de striemen op Zijn rug gezien die om uw zonden geslagen waren? Hebt u het bloed van Zijn slapen zien druipen om uw overtredingen? Was toen uw juk nog zwaar? Nee, in al uw tegenspoeden heeft Hij getoond dat bij Hem milde handen zijn en vriendelijke ogen van eeuwigheid!

Gemeente, zou u zulk een God dan niet zoeken? Hij is te vinden! Hij biedt Zichzelf aan in het Woord van Zijn Evangelie, en Hij dringt u tot Hem te komen, Eenmaal zei hij: "Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen haar kiekens." Zal Hij dan ook van u moeten zeggen: "Maar gij hebt niet gewild"? Dan wil ik voor duizend werelden niet met u meereizen, want God te missen, Jezus te missen is de hel! Dan verlies ik liever alles wat op deze wereld is, om Hem te mogen bezitten. Dan kom ik liever kreupel, verminkt, verslagen, verstrooid, ellendig, veroordeeld, zondig, of hoe je het ook maar noemen wilt, en ik val neer aan Zijn voeten en ik zeg: "Zone Davids, ontferm U mijner!" Dan wordt het waar: "Toen hoorde God!" En dan volgt er: "Hij is mijn liefde waardig!" Amen !

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.